

Eric Sirieix

AVENTURILE
EXTRAORDINARE
ALE LUI TUKU-RIKU,
MICUL URSULEȚ,
DIN BUÇOVINA

Cartea 1: Originea

Motto:

„Orice rău poate fi diminuat, dacă i se opune inocența și candoarea copilăriei, precum în această superbă poveste plasată în fabulosul spațiu al Bucovinei.”

Tucu Moroșanu

Personajele acestei povești:

Nelu: un ursuleț mîncăcios.

Nora: mama lui Nelu.

Bufa: o bufniță bizară.

Drakor: un urs mare sîngeros.

Vali: o nutrie, mascul bodogănos cu inimă mare.

Dokt (Moka): prietenul lui Vali, un erudit animăluț exotic.

Vlad, Dan și Dinu: un vultur regal mare și doi dintre frații săi gemeni.

Virgil: ultimul frate, cel mai neîndemînatic din familie.

Laura: o fetiță curajoasă căreia nu-i este frică de (aproape) nimic.

Tuku-Riku: un ursuleț din cărpe, care va deveni viu.

Felix: un iedut drăgălaș care e doar în trecere pe aici...

Crina: șefa clanului de ursoaice.

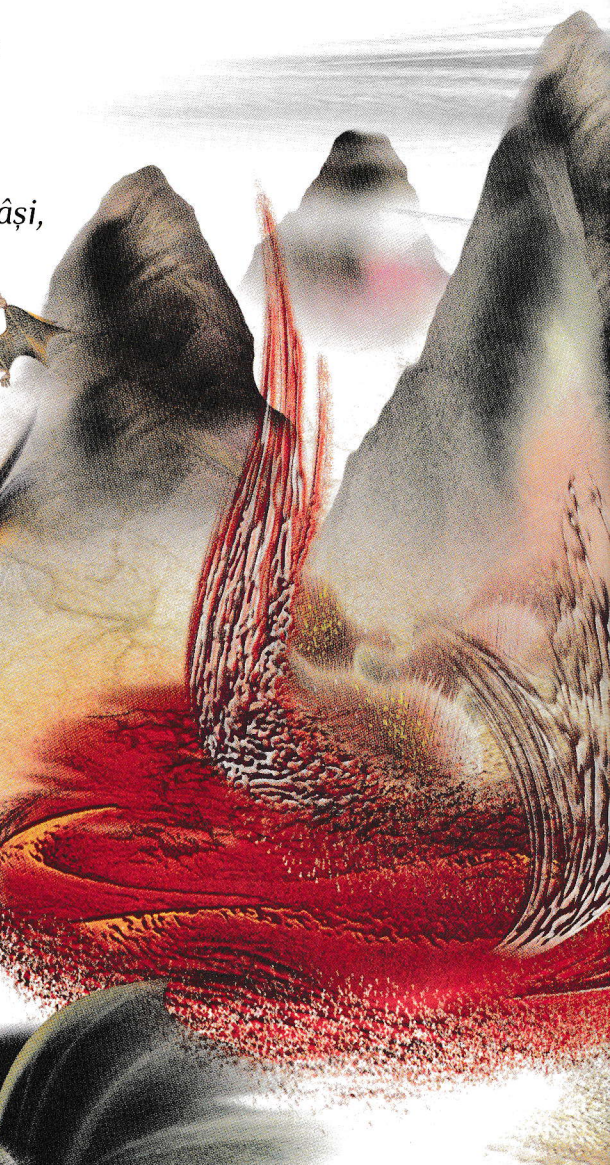
Șlurp: piticul care pică la țanc.

Hâc și Zbang: amicii piticului Șlurp.

Zâna Pădurilor: stăpâna pădurilor care are puterea dădătoare de viață.

Pârț: un pitic imaginat de Tuku-Riku.

Și încă mulți alții: albine, lupi, mistreți jechoși, râși, balauri, cioroi, șoareci-de-pădure, castori, pești, câini, cai, lilieci, hoarde de țânțari... și oameni.

Locul acțiunii:

Locul principal: România din timpul balaurilor.

Și îndeosebi: Carpații și Bucovina, cu – pe acele timpuri – imensele sale păduri ancestrale, cu relief stâncos, cu râurile, lacurile și miraculoasele sale cascade.

Locurile citate și reluate pe hartă:

Piscul Râsului, cu pereții săi ciopârțiți și creștetul înzăpezit.

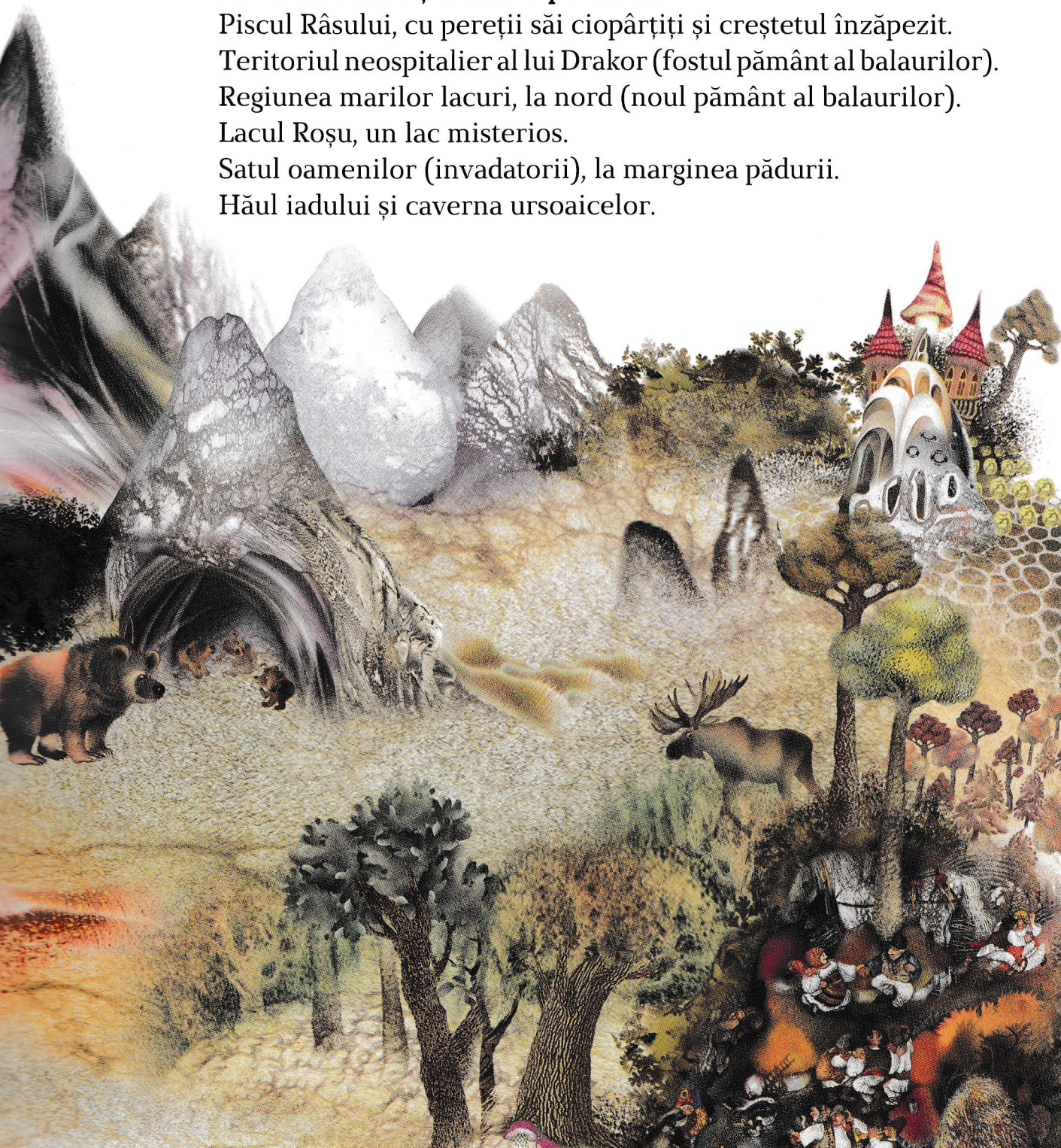
Teritoriul neospitalier al lui Drakor (fostul pământ al balaurilor).

Regiunea marilor lacuri, la nord (noul pământ al balaurilor).

Lacul Roșu, un lac misterios.

Satul oamenilor (invadatorii), la marginea pădurii.

Hăul iadului și caverna ursoaicelor.

Capitolul I

Pe acele timpuri, o mare parte a României era acoperită de păduri dese și misterioase.

Copaci de tot soiul se întindeau ca o mare verde, într-atât natura se arăta de darnică.

Cei mai mari puteau atinge cerul și ferigi uriașe creșteau sub binevoitoarea lor protecție.

Pe alocuri, acolo unde frunzele erau mai puțin dense, vegetația țâșnea sub razele arzătoare ale soarelui.

Ciuperci, flori și coacăze roșii îi fericiau pe cei mai mâncăcioși care nu aveau deloc nevoie să se bată ca să le guste savoarea delicioasă.

Era jocul favorit al lui Nelu, un ursuleț neastâmpărat, care de fiecare dată când putea să scape de sub supravegherea mamei sale, fugea să se îndoape cu fructe coapte și cu miere sălbatică.

Nu plouase deja de câteva luni.

Pădurea și locuitorii ei începeau să simtă lipsa ploii... În toiul zilei, copacii se încovoiau ca să păstreze mai mult roua adunată dis-de-dimineată.

Animalele, doborâte de căldura înăbușitoare, cădeau într-un somn profund. Doar unul singur părea prea puțin afectat de aceste condiții teribile: acesta era ursulețul Nelu.

În timp ce Nora, mama sa, ațipise la poalele cascadei Munților Negri, reîmprospătându-se din cele câteva firicele de apă rămasă, Nelu se prefăcu că doarme la rândul său.

Apoi, așteptând ca Nora să cadă într-un somn adânc, se smulse încetișor din brațele mamei sale pentru a urma acel miros îmbătător de miere care îi gâdila boticul de ceva vreme.

Nelu era înzestrat c-un miros cu mult mai ascuțit decât cel al tovarășilor săi.

În acea zi, aerul îi părea presărat de un parfum dulceag... cel de miere proaspătă pe care albinele o produceau cu truda necontenitelor trasee dus-întors între stupi și florile cele mai apropiate.

Cu boticu-n vânt, Nelu începu să alerge drept înainte. Nu-i fu deloc greu să găsească comoara mult dorită.

Neatente, albinele au ocupat un trunchi bătrân, putred, căzut la pământ pe care ursulețul îl goli, spintecându-l cu laba, apoi începu a se îndopa, ungându-se cu miere până peste urechi.

Orele trecură și aerul se îmbroscă.

Nora fu trezită de un huruit înfundat.

Sfârșitul după-amiezii era încă departe și totuși pădurea se-ntunecase ca-n cele mai urâte zile de sfârșit de toamnă.

Ea se gândi imediat la Nelu care, și de această dată, căzuse poate în ispita unor dulci delicii.

Adulmecând frunzele și desigurile din împrejurimi, Nora dădu repede de urmele pușlamalei. Ea grăbi pasul.

Iarba înaltă din poienița pe care o traversa începu să se miște. Nora se ridică pe labele de dinapoi ca să vadă mai departe.

Lanțul Carpaților, pe care-l puteai admira cât zăreai cu ochii pe timp senin, dispăruse acum sub o greoaie pânză neagră.

Piscul Râsului, mult mai aproape, căzu pradă unor fenomene stranii.

El era înconjurat de nori deși, întunecați, cu forme îngrijorătoare.

Vârful său părea să atragă fulgerul din toate părțile, astfel încât la fiecare descărcare, silueta sa sfârtecată dădea impresia unui monstru gata să se năpustească asupra pădurii, pentru a se ospăta cu toate viețuitoarele sale.

Această perspectivă o băgă în sperieți pe Nora. A și pus-o pe fugă.

Tunetul bătea ca o tobă al cărei ritm se accelera. Ca și inima Norei.

Furtuna se apropia și amenința să fie îngrozitoare. Departe, printre sfâșietoarele bubuituri ale cerului se auzeau lupii urlând.

Foarte rapid, ploaia începu să cadă... mai întâi, cu picături mari, apoi în averse puternice, care spălau pământul în rafale de vânt.

